

Roerend kwikzilver en mix van rauwe rouw en muzikale theatertaal

THEATER

Donna Donna

Orkater

★★★★★

De straten zwart. Het water zwart. De hemel zwart. De maan een halve aspirine. Al voor het zover is, is in korte zinnestjes de goedstoestand geduid van haar die weldra het telefoontje krijgt over de dood van haar man in oorlogsgebied.

Die achronie – en metaforische vergelijking – heeft eenzelfde effect als de kleurige, aan touwtjes in de lucht dansende huisraad (vormgeving Catharina Scholten). Het zorgt voor een glimlach, die de blik naar het drama op de speelvloer verruimt. Bekommerd, maar ook alvast kierend door de stevig aangegorde pantsers van rouw en nijd.

Want het is nogal wat, wat zich daar tussen drie vrouwen afspeelt. De jonge Donna (Yara Alink) die zich volledig op- en afsluit in haar verdriet, maar wel bij stiefmoeder en vader intrekt. Verkilde stiefmoeder Coco (Lieke Rosa Altink) die zelfs geen vat krijgt op het kamerbrede heimwee van haar Italiaanse echtgenoot. De diepe haat en nijd tussen haar en de afgedankte echte moeder (Ria Marks), die nu opeens om hulp wordt gevraagd, maar daar in de euforie van een nieuwe liefde to-

taal geen trek in heeft.

'Donna Donna' is een emotionele chaos, die om te lachen is, als het niet om te huilen was. En een juweel van een voorstelling, die je met een weldadig gevoel voor de kern van scheef getrokken verhoudingen door de ellende heen loodst. Het is, met de juiste mensen bij elkaar gezocht in een op en top muzikale ambiance, Orkater op zijn best.

Zoals schrijver Peer Wittenbols een continue afwisseling van superkorte dialoges, vertelmomentjes, beeldspraak en leestekens hanteert als een even bondig als poëtisch idioom, zo speelt de hele voorstelling met contrasten die de verwarrende samenhang tussen feiten en onderhuidse gevoelens dichterbij halen. Terwijl zonodig een troostend geluid evenmin wordt geschuwd.

Wittenbols, regisseuse Lidwien Roothaan en het alerte muziektrio van Martin Fondse hebben met elkaar een muzikale theatertaal gecreëerd die sensibel tussen rauwheid, zwarte humor en mededogen balanceert. En die de actrices in een kwikzilveren tempo door de ruimte laat rennen of uitgeput in een opzij gevallen stoel

neerzakken.

Ontroerend is het als twintig kilo restjes-man-in-een-kist echoot in het mistige geluid van een hoorn, als de moeder haar huwelijk met die buitenlander vergelijkt met ooit een permanente vakantie en Donna vertwijfeld over de grond kruipt, als de kwetsbaarheid van een pasgeboren kind weerklinkt in snorrende bromtollen.

'Donna Donna' gaat over de complexiteit van leven, de dood voorbij.

Hanny Alkema

Tournee t/m 13-1-2017: www.orkater.nl

Scène uit Donna Donna. FOTO BEN VAN DUIN